

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

DŽOZEFS FAINDERS

AIZRAUJOŠS STĀSTS PAR INTRIGĀM ĢIMENĒ UN
NĀVĒJOŠĀM KORPORATĪVAJĀM MAHINĀCIJĀM

Oksidora
KARALIS

DŽOZEFS
FAINDERS

Oksidona
KARALIS

**JOSEPH
FINDER**

**HOUSE ON
FIRE**

DŽOZEFS
FAINDERS
Oksidona
KARALIS

KONTINENTS
RĪGA

**UDK 821.111(73)-31
Fa 231**

Copyright © 2020 by Joseph Finder
Penguin Supports copyright.

DUTTON and D colophon are registered trademarks
of Penguin Random House LLC.

Džozefa Faindera romāna "Oksidona karalis"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Liene Akmens
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9934-25-005-7
© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2021

Veltījums

H. D. F. un E. Dž. S. F.

NE PIRMO REIZI VIŅŠ LAUZĪJA GALVU PAR ĢIMĒNU SAVĀDĪBĀM – PAR TO, KA DZIMTAS SAITES MĒDZ SATURĒT KOPĀ CILVĒKUS, KAM IR VISNOTAĻ, MAZ KOPĪGA.

SAVAS ĢIMENES LOCEKLUS VIŅŠ NEMŪŽAM NEBŪTU IZVĒLĒJIES SEV PAR DRAUGIEM.

Lidija Deivisa, "Vasilija dzīves uzmetumi"

PIRMA NODAĻA

– Nu, kā jūs grasāties to izdarīt? – vīrietis man prasīja.

– Ko izdarīt?

Lai pārliecinātos, ka manā kabinetā neviena cita nav, viņš palūkojās apkārt un tad tik tikko dzirdami noburķēja vārdus, ko negribētu izpaust skaļi: – Nogalināt viņu. Kā jūs grasāties viņu nogalināt?

– Jo mazāk jūs zināsiet, jo labāk, – es attraucu. – Mums abiem. Tas taču jums nerada problēmas, vai ne?

Uz šo jautājumu neatbildēdams, viņš sacīja: – Tam jāizskatās pēc nelaimes gadījuma. Vai arī pēc nejauša... Vienalga.

Es ilgi un cieši nopētiju viņu un vienu reizi samirkšķināju acis. Viņš to man bija pateicis jau trīs reizes.

Morts Volisons bija sešdesmit gadus vecs, bet šķita vismaz desmit gadus vecāks. Savulaik viņš bijis pievilcīgs, bet visu mūžu dzīvojis stresā. Viņam bija īsi pelēki mati, kas pāršķirti ar glītu celiņu, un sirsnīgas, bet šaudīgas brūnas acis. Mugurā viņam bija tumšzils bleizers un kurpes,

par ko noteikti daudz samaksāts. Piedzimis ne pārāk bagātā ģimenē, viņš acīmredzot to kompensēja, vienmēr ġērbdamies dārgi.

Volisons novērsās. Viņš bija uzstājis, ka atnāks uz manu biroju, nevis aicinās mani uz savas kompānijas galveno mītni. Mana firma "Hellers un partneri" atrodas vecā kieģeļu ēkā Bostonas finanšu rajonā. Tā ir renovēta deviņpadsmitā gadsimta svina cauruļu fabrikas ēka ar stimpanka elementiem – kailām kieģeļu sienām, nepaslēptiem vadiem un lieliem fabrikas logiem. Kādreiz birojs piederēja informācijas tehnoloģiju kompānijai, kas piedzīvoja gan strauju kāpumu, gan sāpīgu kritenu un pameta savus uzņēmuma *Humanscale* ražotos krēslus.

– Tas cilvēks blēdās, – Volisons sacīja. – Bet mums aizvien nav izdevies viņu pieķert.

Kā izcilu Bostonā un citur Austrumkrastā atvērtu restorānu "Neptūna jūras veltes" kēdes līdzīpašnieks Volisons bija turīgs vīrs, kam piederēja iespaidīgs nams Čestnathillas rajonā. Viņš bija pārliecināts, ka biznesa partneris Hērbs Marcs ir izkrāpis viņam vairākus miljonus dolāru, taču pierādit to nespēja. Un kur nu vēl gadu gadiem uzkrātais naids, kas sasniedzis ekstrēmus apmērus! Volisons gribēja, lai es noorganizēju Marca nāvi, turklāt tā, lai neviens nekad neko neuzzinātu. Par šo darbiņu viņš man piedāvāja ļoti daudz naudas.

– Man tas nemaz nav jāzina, – es attraucu. – Jo manāk kontaktu mums būs, jo labāk. Jums būs jāmaksā kriptovalūtā – bitmonētās, ēteros vai tamlīdzīgi. Pēdējais, kas mums būtu vajadzīgs, ir izsekojama nauda. – Šķita, ka viņš nesaprobt, tāpēc es paskaidroju vairāk. Volisons bija restorānu īpašnieks, nevis tehnoloģiju cilvēks

Viņa biznesa partneris Hērbs Marcs ievēroja noteiktu kārtību – dzīvoja kopā ar sievu savos apartamentos viesnīcā "Četras sezonas", trīs reizes nedēļā agros rītos tikās ar personīgo treneri, darbā piekrastes birojā ieradās desmitos, lielākoties pusdienoja vienā no pilsētas "Neptūniem", parasti apēzdamas hamburgeru. Es spriedu, ka viņam bija apnikušas jūras veltes.

Nākamās dienas vēlā rītā es sekoju viņam no "Neptūna jūras veltēm" Apdomības centrā līdz vienkāršai viesnīcai Kenmora skvērā ne pārāk tālu no Fenvejas parka. Es braucu ar savu pelēko *Toyota Camry*. Man ir divi automobili. Otrais ir *Land Rover Defender* markas pikaps Konistonas zaļajā tonī – visnotāl labi pamanāms transportlīdzeklis. Turpretī *Camry* ir tik anonīms, ka to gandrīz vai neredz satiksmes plūsmā. Un tas ir katra parasta automobiļa superspēks.

Marcus savu melno *Mercedes S-Class* iestūrēja daudzlietu stāvvietā blakus viesnīcai, un es turējos dažu transportlīdzekļu attālumā. Pēc tam mēs nonācām viesnīcas foajē. Jauneklis reģistratūrā apjautājās, vai Marcam ir bagāža, un viņš atbildēja noliedzoši, tad reģistrējās un jau pēc pusstundas izreģistrējās.

Es nospriedu, ka viņš ir ticies ar mīlāko un ka šī noteikti nav pirmā reize – ņemot vērā neilgo šoreiz kopā vadīto laika sprīdi. Ja abi ir pazīstami, tad momentā var ķerties pie lietas, iztieket bez priekšspēles.

Tad mēs abi izgājām no viesnīcas un devāmies atpakaļ pie transportlīdzekļiem. Es izvēlējos kāpnes, stāvvietā biju pirmsais un no attāluma vēroju viņu atgriežamies pie *Mercedes*. Pēc tam es piesteidzos pie pasažiera puves un iekārtojos sēdeklī.

Pārsteigtais Marcs apsviedās riņķī un palūkojās uz mani. Viņš bija apmēram sešdesmit gadu vecs skarba paskata vīrietis ar diezgan lielu vēderu, rozācijas skartiem vaigiem un no tabakas pārmērīgas lietošanas dzelteniem zobiem. Pa virsu kreklam viņš bija užvilkis tumšzilu dūnu vesti. – Ko, pie velna, tas nozīmē? – viņš izdvesa. – Jēziņ! Jūs pārbiedējāt mani līdz nāvei.

Klusēdams es izvilku no kabatas savu *iPhone* viedtālruni un nospiedu atskanošanas pogu.

"Nu, kā jūs grasāties to izdarīt?"

"Ko izdarīt?"

"Nogalināt viņu. Kā jūs grasāties viņu nogalināt?"

– Maitasgabals, – izgrūda Marcs. – Kā jau es teicu. Viņam ir kaut kādi mulķīgi iegansti, lai...

– Tātad ko man vajadzētu darīt? – es viņu pārtraucu.

– Ir vairāki varianti.

– Vai viņš jums jau samaksāja?

– Pusi.

– Jūs plānojat šo summu paturēt?

– Nē, tas ir lietiskais pierādījums un saista viņu ar kibermaciņu. – Visi iedomājas, ka kriptovalūtas lietotāji var palikt anonīmi. Patiesībā, lai slēptu savu identitāti, ir jāpārzina daži triki, un šie vīri par tiem nebija dzirdējuši.

– Tātad... Kā jūs vēlētos izspēlēt šo lietu?

Marcs lūkojās tālumā, it kā būtu iegrīmis prātojumos.

– Cik daudz būtu jāpiemaksā, lai jūs pabeidzat darbiņu?

– Man nav ne jausmas, par ko jūs runājat, – es atbildēju. – Jūs vēlaties ziņot likumsargiem, ja?

– Izpildiet darbiņu. Nu, piebeidziet viņu. Iznīciniet to nelieti.

Godīgi sakot, mani tas neizbrīnīja, un es spēju saglabāt aukstasinību. – Tāda opcija netiek piedāvāta.

– Neākstieties, – Marcs attrauca. – Jūs taču necerējāt, ka es būšu noslinkojis, ko? Es paklaušināju par jūsu reputāciju. Jūs esat bijušais specvienības karavīrs, savulaik nogalinājāt cilvēkus un saņemāt par to algu. Attiecīgi es lēšu, ka esat mācīts to darīt.

– Jā, mēs allaž centāmies iekarot sirdis un prātus.

– Jūs esat apstiprinājis, ka man ir problēma. Lieliski strādāts. Tad nu tagad papūlieties, lai šī problēma tiek likvidēta. Es samaksāšu vēl četrdesmit tūkstošus. Jūsu laiks ir tā vērts. Sauksim tās par laimīgām beigām.

– Šo gājienu es laikam izlaidīšu.

– Paklau, es esmu maksātspējīgs klients, Heller. Vai esat kādreiz dzirdējis teicienu par to, ka klientam vienmēr ir taisnība?

– Lieta ir tāda, Hērb, ka jūs neesat klients.

– Pie velna, ko tas nozīmē?

Es nespēju apvaldīt nelielu smaidu sejā un norādīju ārā pa logu. Tobrīd seši policisti ielenca automobili, gatavi arestēt Marcu.

– Sasodīts!

– Redziet, jūs esat mērkis. Pirmais noteikums manā arodā paredz, ka vienmēr ir jāiepazīst darba devējs un gadīmā spēle. Jā, arī es nepaslinkoju. Un atradu citu spēli.

Automobiļa durvis šofera pusē tika attaisītas, un viens no policistiem sacija: – Kāpiet ārā, Marca kungs.

OTRĀ NODAĻA

Viss sākās ar Hērba Marca ierašanos pie manis, lai iegūtu pierādījumus tam, ka viņa biznesa partneris Morts Volisons mēģina viņu nogalināt. Marcs apgalvoja, ka viņa *Mercedes* automobilim ir pārgrieztas bremžu caurulītes, un gribēja, lai es sagādāju ierakstu ar pierādījumiem, ko varēs aiznest uz policiju, kas biznesa partneri arestēs.

Man bija nepieciešama gandrīz nedēļa, lai piekļūtu Mortam, jo tas bija darāms neuzkrītoši. Beidzot es saskrējos ar viņu Koplija laukuma viesnīcas "Ozola bārā", kur viņš, kā stāstīja Hērbs, mēdzot uzturēties. Es radīju apstāklus, lai mēs atrastos blakus pārpildītā bāra vienā galā.

Drīz mēs uzsākām sarunu par manu militāro karjeru un par to, ka pasaule noteikti būtu labāka, ja daži cilvēki no tās pazustu. Es piesardzīgi, it kā starp citu ieminējos, ka palaikam izpildu šāda profila darbiņus, pakalpojot draugiem. Protams, ka viņš ieinteresējās un palūdzza manu vizītkarti.

Un es to iedevu.

Pēc nedēļas Morts atnāca uz manu biroju, lai ap-